

Forfatter: Wessel, Johan Herman

Titel: Sødgrød for Vandgrød, og Vandgrød for Sødgrød

Citation: Wessel, Johan Herman: "Sødgrød for Vandgrød, og Vandgrød for Sødgrød", i Wessel, Johan Herman: *J.H. Wessels Samlede Digte*, udg. af J. Levin , 1901, s. 102.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-wesselhhl-shoot-workid72967.pdf> (tilgået 25. september 2021)

Anvendt udgave: J.H. Wessels Samlede Digte

SØDGRØD FOR VANDGRØD, OG VANDGRØD FOR SØDGRØD.

☒ I Fordums Tid gik Troe vel vidt,
(Nu leider! somme troe vel lidt)
I Fordums Tid en Mand, hvis Navn jeg her fortier,
Stor Elsker af smaae Pudserier,
Han for et Aar
Sig havde kiøbt en Gaard.
Og, hvad han ikke vidste før,
Saae, i hans Brendeskuur der var en Dør.
Nysgierrig for at lære,
Hvad udenfor der kunde være,
Han bruger Dirik, Hovednøgel, hvad han har,
Saa længe og saa vel, at Døren aabnet var.
Hvad fant han udenfor?
Sin Naboes Gaard.
Der finder han for godt lidt at spadsere,
Men Mennesker faaer ikke Øie paa,
Til Kiøkkenet seer Døren aaben staae,
Gaaer ind, og der ed Øie faaer paa fleere
(At sige Mennesker), men paa en Gryde Grød,
Grød kogt i Vand, den kaprer han,
Paa egen Skorsteen sætter den i Land,
Hvor ogsaa kogtes Grød, men Notabene sød;
Den bragte han igien. Uegennyttigt Bytte!
(Han, som du seer, stial ei for Nytte.)

☒ Af Alderdoms Historien
Jeg først anmærker lidt, saa kommer jeg igien.

☒ Hver Oldemoder har havt eens Unode,
(Kan troe, hver Alder har sin Mode)
De troede, (lee dig nu ihiel)
At Toilettet var en Bagatel.
De troede, (lee igien, ifald du før ei sprak)
Det gammeldags hensovne Pak,
At det var Konens Pligt (jeg knap det sige gad)
At lave sin og Mandens Mad.
103 I Himlen takke maae, vor gyldne Tids Matroner!
For jer er Spilleværk at være Koner,
Ja schöne Spilleværk.

☒ Jeg kommen er igien. Min Læser ! mærk:
Den lystige omtaltes Kone
Var stemt i gammeldags, da Modens, Tone;
Sin Gryde Grød hun selv paa Krogen hang,
Og hendes Pige vidste ei engang,
Om den med Mælk var lavet eller Vand.
Sligt fik hun stedse see først, naar hun retted' an.
Den Nabokone var af samme Dei.
Tolv Klokken slaaer, de begge Steds anretter.
Den Gang paa ulig Tid at spise brugtes ei.
Skielmsmæster gaaer sin Vei.
»Børn! jer til Bords kun setter,
Jeg kommer strax igien.«
Og dermed til sin Nabo hen.
Paa Gulvet knap han fløtted' Fod,
Før søde Grød paa Bordet stoed.
Huusmoderen først bliver vaer,
At hendes Grød Forandring faaet har.
Den Pige spørges ad,

Om hun har kommet Mælk i deres Mad,
Hun svoer paa: nei.
Hvad her blev for en Hurlumhei,
Beskrive ikke kan, og ei beskriver jeg.
Min Helt den standsede, og saa tiltalte dem:
»At Himlen ynder jer, vi see af det Mirakel,
Mælk bædre er end Vand.
Til Lykke! jeg gaaer hjem.«
Hans Meening tog de an.
Han gik, og fandt i Graad Vandgrødet Stakkel,
Som saa brød ud: »gid Fanden tage Fanden I
Den Gast, og ingen anden,
Har gjort mig Grøden sort,
Og stiaalet Mælken bort.«
Til Skaalen Manden langer,
Paa halve Vei hans Haand hun fanger.
»Af dette Fad har Satan spist; for Skam!
Jeg veed, du spiser dog ei Grød med ham?«
Da Hunger gjorde ham mæt af en tom Pl aiser,
Han i Uvidenhed dem lod ei blive meer.